

PRIČA O MARIJI

Dok sam s prijateljima trčao po parkovima svojega djetinjstva, ljutio sam se što neki vrijeđaju stabla ispisujući imena po njima. Imena sam zatjecao i po đaćkim klupama, nalazio ih skrivena u izgužvanim papirima, na zidovima. Što tjera ljude da šaraju, pitao sam se. To je bio najdraži dio trenutka koji je trebalo ukrasti zaboravu. I u pjesmama je tako svatko nosio neko ime. Mariju ili nešto drugo. I, ako ti ime ne upiše već na drvo, upiše ga negdje na neko skrovitije mjesto i kada mu je najteže u životu, pa makar to bilo i za dvadeset i za pedeset godina, sjeti ga se i olakša brigu ili bol. Ili strah.

A Marija je možda tek želja, nestvaran lik, mašta. Marija je skriveni put u san. Ona je pojam nade da će sutra biti kao jučer. I premda smo svi svjesni da se to neće dogoditi, opet nam je Marija potrebna, ako ne za ljepši život, onda za bolju, i ljepšu i mirniju smrt.

Marija je jedina koja će zaustaviti vrijeme kada se umorite, ona će jedina smoći snage da shvati vašu grešku, jedina će razumjeti ono što nitko ne razumije, vratit će vašem dostojanstvu sigurnost. Marija je potrebna i, ako još niste stigli, potražite je.

Lako ćete je prepoznati. Ona je najljepša i najbolja, ona je sve što niste, a htjeli biste, i sve što jeste, i drago vam je zbog toga.

Od svega što vam treba, Marija je svakako najvažnija.